

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. П., 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Виолета Сл. Боева
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20235200500290 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №244 от 09.03.2023г., постановено по гр.д.№639/2022г. по описа на РС- П. е признато за установено, на основание чл.422 от ГПК по отношение на Ц. И. Г., с ЕГН ***** от гр.П., ул.“И.С.“ №11, че съществува вземане на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Д-р П.Д.“№25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю.Ю. за сумата от 8508,08лв. главница по договор за потребителски кредит с №PLUS-13009200 от 01.04.2016г., което вземане е прехвърлено на ищеца по силата на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 27.07.2017г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението- 29.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена Заповед №2311/03.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №4161/2021г по описа на РС- П. като е отхвърлен иска за главница за разликата над 8508,08лв. до претендираната главница в размер на 16035,02лв.

Отхвърлени са предявените по реда на чл.422 от ГПК от Агенция за

събиране на вземания“ ЕАД, с ЕИК 203670940 със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Д-р П.Д.“ №25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю.Ю. срещу Ц. И. Г., с ЕГН ***** от гр.П., ул.“И.С.“ №11 искове, за приемане за установено по отношение на ответника, че за ищеца съществува вземане по договор за потребителски кредит с №PLUS-13009200 от 01.04.2016г. за сумата от 3725,22лв.- договорна лихва за периода от 20.03.2018г. до 11.08.2020г., за сумата от 4980,56лв.- обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г. до 29.11.2021г. /датата на подаване на заявлението/, за които суми е издадена Заповед №2311/03.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д№4161/2021г по описа на РС-П..

Осъдена е Ц. И. Г., с ЕГН ***** от гр.П., ул.“И.С.“ №11, да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: град С., бул.“Д-р П.Д.“ №25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю.Ю., сумата от 195,95лв.- разноси за заповедното производство и сумата от 273,05лв.- разноси за исковото производство.

Осъдена е „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Д-р П.Д.“ №25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю.Ю., на основание чл.38 от ЗАдв, да заплати на адвокат И.ка Д. от САК с адрес: гр.С., район С. ул.“И. Д.“ №12-14, ет.5, офис 508, сумата от 196,83лв.- разноси по делото.

Осъдена е „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Д-р П.Д.“ №25, офис сграда Л., ет.2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Ю.Ю., на основание чл.77 от ГПК, да заплати на РС-П. държавна такса за исковото производство в размер на 494,78лв.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, представлявано от Изпълнителния директор Ю.Ю., чрез юриск. И. Н. в частта, в която са отхвърлени следните претенции: за разликата над 8508,08лв. до пълния претендиран размер от 16035,02-главница; за сумата от 3725,22лв.- договорна лихва и за сумата от 4980,56лв.- обезщетение за забава.

Счита се, че първоинстанционното решение е постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон и същото е неправилно и незаконосъобразно.

Посочено е, че за да отхвърли претенцията на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, първоинстанционния съд е счел, че процесния договор за кредит не отговоря на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК и е приложил разпоредбата на чл.23 от ЗПК. В тази насока в жалбата са изложени мотиви от въззивни решения, с които са разгледани именно договори за кредит на „БНБ Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, какъвто е и процесния случай и в които решения се обсъжда чл.3 от договора за кредит, в който са посочени взетите предвид допускания при формиране на ГПР.

Искането е, районния съд да отмени изцяло обжалваното решение в частта, в която са отхвърлени следните претенции: за разликата над 8508,08лв. до пълния претендиран размер от 16035,02- главница; за сумата от 3725,22лв.- договорна лихва и за сумата от 4980,56лв.- обезщетение за забава, тъй като същото е неправилно и незаконосъобразно и се произнесе по същество на спора.

Моли се за присъждане в полза на разноски направени в хода на производството за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв.

Алтернативно се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- Ц. И. Г. на тази въззивна жалба не е постъпил писмен отговор.

Против цитираното по- горе решение е постъпила въззивна жалба от Ц. И. Г. в частта, с която е уважена исковата претенция на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД за сумата 8508,08лв.- главница, ведно със законната лихва.

Счита се, че искът в тази му част следва да бъде отхвърлен. В този аспект се визира, че логични и съобразени с доказателствения материал по делото са изводите на съда, че в процесния договор фигурира формално в размер на ГПР 9,90%, но в него не са посочени по вид и размер всички разходи, поради което не може да се приеме, че са спазени особените изисквания на закона.

Изражава се съгласие с изводите на съда, досежно недействителността на договора по силата на чл.22 от ЗПК, както и с последиците от обявяването на тази недействителност залегнала в нормата на чл.23 от ЗПК, предвиждаща връщане само на чистата стойност на кредита, но се счита, че размера на дълга след приспадане на вече погасените вноски е различен от действителния.

Приема се, че лихвите са начислявани върху недължим размер главница. Ако тя действително е била 19500лв. и е била олихвявана без останалите незаконосъобразно начислени към нея суми, задължението е щяло да бъде по- различно и погасен значително по- бързо и окончателно.

Счита се, че анализът на доказателствата и логиката на законодателя, дават правно основание за отхвърляне на исковата претенция.

Искането е да се постанови съдебен акт, с който се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, с която уважен иска за сумата 8508,08в. и се отхвърли предявения иск на „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД.

Моли се за присъждане на сторените по делото съдебни разноски и минимално адвокатско възнаграждение.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК на тази жалба е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД. В него се оспорва подадената въззивна жалба, като неоснователна.

Твърди се, че доколкото в първоинстанционното производство е било изслушано заключение на съдебно- счетоводна експертиза за актуалния размер на задължението и срещу което заключение ответната страна не е възразила се счита, че неоснователно с подадената жалба се оспорва размера на присъдената сума.

Приема се, че присъденото с първоинстанционното решение е съобразено с даденото от вещото лице заключение.

Искането е да се остави без уважение подадената въззивна жалба и се постанови съдебен акт, с който се измени първоинстанционното решение съобразно доводите изложени в подадената от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД въззивна жалба.

Моли се за присъждане на сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция в размер на 200лв.

В съдебно заседание, жалбоподателят- ищец „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД, редовно призован, законен представител не се явява. От страна на процесуалния му представител- юриск.С. е постъпило писмено становище, в която се поддържа подадената въззивна жалба. Моли се за отмяна на решението, като неправилно и незаконосъобразно, включително и в частта за разноските.

Жалбоподателят- ответник- Ц. И. Г., редовно призована не се явява.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и поотделно, съдът приема за установено следното:

Производството пред РС- Велинград е образувано по повод на подадена искова молба от „Агенция за събиране на вземания“ЕАД, представлявано от изпълнителния директор Ю.Ю. срещу Ц. И. Г., с която са предявени обективно и кумулативно съединени иски с правно основание по:

1/ чл.422, ал.1 от ГПК, във вр.с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, във вр.чл.240, ал.1 от ЗЗД във вр.с чл.9 и сл. ЗПК за сумата от 16035лв.- главница, 2/ чл.422, ал.1 от ГПК, във вр.с чл.79, ал.1пр.1 от ЗЗД, във вр. чл.240, ал.1 от ЗЗД, във вр.с чл.9 и сл. ЗПК, за сумата от 3725,22лв.- договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 20.03.2018г. до 11.08.2020г., 3/ чл.422, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.86, ал.1 от ЗЗД, за сумата от 4980,56лв.- обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г. до 29.11.2021г. /датата на подаване на заявлението в съда/.

При условията на евентуалност са предявени осъдителни иски за следните суми: главница в размер на 16035,02лв., договорна лихва в размер на 3725,22лв. за периода от 20.03.2018г. до 11.08.2020г. и сумата от 5261,70лв.- обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г. до датата на подаване на исковата молба в съда.

Твърди се в същата, че на 13.05.2019г. е подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 27.07.2017г. по силата на който вземането, произтичащо от договор за потребителски кредит №PLUS-13009200 от 01.04.2016г. е прехвърлено в полза на ищцовото дружество, заедно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Договорът за заем съдържа изрична клауза, която урежда правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица.

Сочи се, че длъжникът е уведомен по реда на чл.98 от ЗЗД за извършената продажба на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД с уведомително писмо изх.№УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS-13009200 от дата 11.08.2020г., изпратено с известие за доставка от страна на ищцовото дружество в качеството на пълномощник на цедента.

Твърди се, че на 01.04.2016г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, като кредитор и ответника Ц. И. Г., като кредитополучател е сключен договор за потребителски кредит PLUS-13009200, по силата на който кредиторът е отпуснал на кредитополучателя кредит в общ размер от 20000лв. Застрахователната премия е в размер на 7200лв. Кредитополучателят се е задължил в срок до 20.04.2024г. да върне общо сумата от 35 228,16лв. на 96 броя равни месечни погасителни вноски, всяка вноска в размер на 366,96лв., като падежът на първата погасителна вноска е 20.05.2016г., а на последната погасителна вноска е 20.04.2024г., съгласно погасителен план, който е неразделна част от договора за кредит. Уговорената договорна лихва по кредита е 15228,16лв.

Твърди се, че кредитополучателят не е изпълнявал в срок задълженията си за заплащане на погасителните вноски и кредиторът е приел, че по отношение на вземанията е настъпила предсрочната изискуемост. Съгласно чл.5 от общите условия към договора за кредит при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска вземането на кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер, включително и определените от този договор надбавки, ведно с дължимото обезщетение за забава и всички разноски за събиране на вземането, без да е необходимо изпращане на съобщение за настъпване на предсрочната изискуемост.

Визира се, че до длъжника е изпратено уведомително писмо, с което последният е уведомен, че по отношение на вземанията по процесния договор за кредит е обявена предсрочната изискуемост, считано от 11.08.2020г.- датата на получаване на уведомлението за предсрочната изискуемост. Съгласно условията към договора за потребителски кредит при забава на плащането на две или повече месечни погасителни вноски, кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит. На

длъжникът е начислена лихва за забава за периода от 21.03.2018г. до датата на подаване на заявлението в съда, която е в общ размер на 4980,56лв., като за периода 13.03.2020г. до 14.07.2020г. не е начислявана лихва за забава, на основание чл.6 от ЗМДВИПОРНС.

Твърди се, че за ищецът е възникнал правен интерес да претендира вземането си по съдебен ред, поради което е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Въз основа на това заявление е било образувано ч.гр.д.№4161/2021г. по описа на РС- П., като срещу издадената заповед за изпълнение от страна на длъжника е подадено възражение.

Искането е, съдът да постанови решение, с което се приеме за установено по отношение на ответника, че за ищеца съществува вземане за следните суми: сумата от 16035,02лв.- главница за периода 20.03.2018г. до 20.04.2024г., сумата от 3725,22лв.- договорна лихва за периода от 20.03.2018г. до 11.08.2020г., сумата от 4980,56лв.- обезщетение за забава за периода от 21.03.2018г. до датата на подаване на заявлението, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението до изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д.№4161/2021г. по описа на РС- П..

В условията на евентуалност за същите суми са предявени осъдителни искиове.

Претендират се сторените в заповедното и в исковото производство разноски.

В срока по чл.131 от ГПК от страна на ответника Ц. И. Г. е подаден писмен отговор. С него се изразява становище, че искът е недопустим, поради непредявяването му в едномесечния срок след депозиране на възражение срещу заповедта за изпълнение. Оспорват се предявените исковите по основание и размер. В тази насока се твърди, че процесният договор за кредит е сключен в противоречие със Закона за потребителския кредит. Нарушена е разпоредбата на чл.5, ал.1 от ЗПК, тъй като на кредитополучателят не е предоставена преддоговорна информация. Договорът се сключен в противоречие с чл.10, ал.1 от ЗПК. Договорът е недействителен, тъй като е сключен от лице без представителна власт. Не са налице данни, от които се установява, кое лице е сключило процесния договор и дали същото има правомощия да сключва такъв вид договори.

Твърди се, че са нарушени разпоредбите на чл.11, т.7-12 от ЗПК. Оспорва се клаузата, предвиждаща такса ангажимент в размер на 500лв. и включването и като част от дължимата главница по договора за заем.

Приема се, че същата е недействителна поради установената в чл.10, ал.2 от ЗПК забрана за събиране на такси и комисионни, свързани с усвояване и управление на кредита. Оспорва се дължимата застрахователна премия в размер на 7200лв. и включването и на същата, като част от главницата. Тази клауза според ответника е недействителна, на основание чл.10, ал.2 от ЗПК и е нищожна, на основание чл.146 от ЗЗП, като неотговаряща на изискването за добросъвестност, във вреда е на потребителя и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

Твърди се, че ГПР противоречи на закона. Оспорва се размера на предявената главница от 16035,02лв. като се приема, че няма доказателства, как е формирана и какво включва.

Оспорва се действителността и размера на възнаградителната лихва от 3725,22лв., като в тази насока се твърди, че не е ясно как е формирана и на какво основание се дължи, предвид обстоятелството, че с петитума на исковата молба е направено искане за обявяване на предсрочната изискуемост на дълга с исковата молба, а в основанието за лихва е вписано, че 11.08.2020г. е датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост.

Оспорва се претенцията за обезщетение за забава за сумата от 4980,56лв. и при условията евентуалност обезщетение за забава в размер на 5261,70лв. Твърди се, че същите са недължими, като начислени без правно основание. Вземането за обезщетение за забава се основава на настъпила предсрочна изискуемост на кредита, но предвид обстоятелството, че такава липсва, а искът се основава на настъпил краен падеж, уговореното обезщетение е недължимо за претендирания период.

Искането е предявените икове да бъдат отхвърлени, като неоснователни.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Видно е от приложеното като доказателство по делото ч.гр.д№4161/2021г. по описа на РС- П. се установява, че със заявление,

депозирано на 29.11.2021г. от страна на ищецът в настоящото производство, същия е отправил искане до съда за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Констатира се такава е издадена под №2311/03.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК. С нея е разпоредено, длъжникът Ц. И. Г. /ответник по делото/, да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД /ищец по делото/ следните суми, а именно: главница в размер на 16035,02лв., договорна лихва в размер на 3725,22лв. за периода от 20.03.2018г. до 11.08.2020г., обезщетение за забава в размер на 4980,56лв. за периода 21.03.2018г. до 28.11.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

В заповедта за изпълнение е посочено, че вземането произтича от следните обстоятелства: задължение по договор за потребителски кредит №PLUS-13009200, сключен на 01.04.2016г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и Ц. И. Г., прехвърлено от страна на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД по силата на Приложение №1 от 13.05.2019г. към Рамков договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 27.07.2017г. в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 10.12.2021г., като на 13.12.2021г. от страна на длъжникът е подадено възражение срещу заповедта.

С разпореждане №359 от 17.01.2022г., заповедният съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си. Това разпореждане е връчено на заявителя на 26.01.2022г. и в едномесечния преклузивен срок, а именно на 24.12.2022г. заявителят е предявил настоящия иск

От представените с исковата молба писмени доказателства се установява, че на 01.04.2016г между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, с ЕИК 130697606, в качеството на кредитор и Ц. И. Г., с ЕГН *****, в качеството на кредитополучател е сключен договор за потребителски паричен кредит PLUS-13009200 със следните параметри /размер на кредита за потребителски цели- 20000лв., застрахователна премия по застраховка „защита на плащанията“- 7200лв. Страните за постигнали съгласие, размерът на кредита за покупка на застраховка „Защита на плащанията“ да бъде платен директно на застрахователния агент „Директ сървисис“ ЕАД. Размерът на кредита за покупка на застраховка „Защита на плащанията“- 7200лв., като застрахователната премия е разделена на равен брой вноски, съответстващи

на посочения брой вноски в поле “брой погасителни вноски“ и е част от всяка месечна погасителна вноска. Кредитополучателят се е съгласил да заплати на кредитора еднократно такса ангажимент в размер на 500лв. срещу която кредиторът фиксира лихвения процент за срока на договора. Таксата се заплаща от кредитополучателят при усвояване на кредита, като кредиторът удържа с тази сума от общия размер на кредита. Страните са уговорили лихвен процент- 8.76% и годишен процент на разходите 9.90%. Кредитополучателят се е задължил да върне на кредитора общо сумата от 35228,16лв. на 96 броя равни месечни вноски всяка от вноските в размер на 366,96лв., платима на 20- то число на съответния месец, като първата погасителна вноска е с падеж 20.05.2016г., а последната е с падеж 20.04.2024г. съгласно погасителен план, съдържащ се в текста на договора, като в погасителния план е посочено падежната дата на всяка вноска и размер на вноската /а именно 366,96лв./, както и оставащата главница. В чл.3 от договора е уговорено, че погасителните вноски съставляват главница по кредита, ведно с надбавка, представляваща печалба на кредитора.

Съгласно чл.5 от договора, при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забава върху всяка забавена погасителна вноска. При просрочие на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата втората непогасена вноска, вземането на кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер, включващо всички определени в договора надбавки, ведно с обезщетението за забава.

В чл.17 от договора е уговорено, че кредиторът може да прехвърли правата си по този договор на избрано от него трето лице без да е нужно предварително съгласие на кредитополучателя. Изрично е уредено между страните, че с полагане на подписа си върху процесния договор кредитополучателят удостоверява, че е получило сумата по кредита по посочената в чл.1 от договора банкова сметка. В чл.1 от договора е посочена банкова сметка и изрично деклариране от страна на кредитополучателя, че тази банкова сметка е лично негова.

Установява се, че на 27.07.2017г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“, ЕИК 130697606 в качеството на цедент и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, в качеството на цесионер е сключен рамков договор за

продажба и прехвърляне на вземания с предмет на цесията всички вземания на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“, ЕИК 130697606, произтичащи от договори за кредит, сключени с физически лица, ведно с обезпеченията, привилегиите и другите им принадлежности. Тези вземания се определят всеки месец в нов списък Приложение №1 със съответната нова дата, което от датата на подписване става неразделна част настоящия договор. За целите на този Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, всяко поредно приложение №1 ще има силата и значението на допълнително споразумение.

Видно от съдържащото се на лист 28-30 от делото Приложение №1 от 13.05.2019г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 27.07.2017г. под №111 е прехвърлено вземането по договор за потребителски кредит PLUS13009200 от 01.04.2016г., обсъден по-горе за следните суми: остатък от главница в размер на 16035лв. и остатък от договорна лихва в размер на 4025,22лв., остатък от лихва за просрочие в размер на 764,71лв. или общо за сумата от 20024,95лв.

Видно от данните по делото, цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците за прехвърляне на вземанията на основание чл.99, ал.3 от ЗЗД. Цесионерът е изготвил уведомително писмо №УПЦ-П-БНП/PLUS-13009200 до длъжника Ц. И. Г. за извършената цесия както и за предсрочна изискуемост на цялото вземане като е посочено, че към датата 07.08.2020г. задължението възлиза на сумата от 22115,21лв.

Установява се, че това уведомително писмо е връчено на длъжника на 11.08.2020г.

Видно от заключението на съдебно-икономическа експертиза, се установява, че на 01.04.2016г. „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е превел по банковата сметка на ответника сумата от 19500лв., на основание договор №13009200. Констатира се, че в табличен вид от страна на вещото лице е онагледено извършените от ответницата плащания по процесния договор за потребителски кредит. Видно от таблицата, ответницата е направила 31 погасителни вноски в общ размер на 10991,92лв. Последното плащане по дълга е било на 30.09.2019г. и от тази дата до настоящия момент не е извършвала никакви плащания. От общо постъпилата сума за погасяване на кредита 4714.98лв. са съотнесени към главницата, 4002,94лв. са съотнесени към договорната лихва, 2250лв. плащане по застраховка.

Установено е от вещото лице, че към 11.08.2020г. не са погасени следните вземания: главница- 15285,02лв., възнаградителна лихва 2049,07лв. за периода 20.09.2018г. до 20.07.2020г., обезщетение за забава в размер на 2506.55лв. за периода 13.05.2019г.- 11.08.2020г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен състав извърши проверка на депозираните въззивни жалби и констатира, че същите са редовни и допустими- отговарящи на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадени са в срок, от процесуално легитимирани субекти, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

По отношение на въззивната жалба подадена от „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД.

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба на „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД, а именно в частта му с която са отхвърлени исковете предявени от ищеца срещу ответницата за установяване дължимостта на сума представляваща, за разликата над 8508,08лв. до пълния претендиран размер от 16035,02- главница; за сумата от 3725,22лв.- договорна лихва и за сумата от 4980,56лв.- обезщетение за забава, съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението в тези му части е правилно и законосъобразно.

В настоящия случай, първоинстанционният съд въз основа на изложените в обстоятелствената част на исквата молба факти, правилно е определил правната квалификация на предявения иск, като такъв по чл.422, във вр. с чл.415 от ГПК.

При така приетата фактическа обстановка, съдът намира, че ответникът дължи плащане само на неиздължената главница при условията на чл.22 от ЗПК по следните съображения:

Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание е такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон- ЗПК в релевантната за периода редакция.

Съгласно чл.22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т.7-9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Касае се за по-особена по вид недействителност с оглед на последиците, визирани в чл.23 от ЗПК а именно, че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, отговорността на заемателя не отпада изцяло, но той дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

Въззивната инстанция няма основание да не приема извода на районния съд, че в конкретния случай не е спазено изискването на чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК. Тази разпоредба е въвела изискването договорът да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения Приложение №1 начин.

Според разпоредбата на чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Предвидена е нарочна формула за изчисляване ГПР, в която като величини участват освен лихвата и други допускания.

Чрез участващите компоненти се дава информация на потребителя, как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. В тази величина са инкорпирани всички разходи, пряко свързани с кредитното правоотношение. Това следва да бъде направено по ясен и разбираем за потребителя начин .

В процесният договор, кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. По отношение на последния е посочено единствено и само коя е началната дата за изчисляването му и приемането, че годината има 365 дни, без значение дали е високосна. Едновременно с това има дължима застрахователна премия, със сумата за която кредитополучателя също е кредитиран, има такса ангажимент, както е налице и неясната формулировка на чл.12 от договора. Това не позволява да се разбере какъв реално е

процентът на оскъпяване на ползания финансов продукт.

Липсата на разбираема и недвусмислена информация в договора по смисъла на чл.11, т.10 от ЗПК на практика дава възможност да се заблуди средния потребител относно цената и икономическите последици от сключването му. Същевременно- посочването на по- нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита и следва да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО. Това от своя страна означава, че клаузата за общия размер на сумата, която следва да плати потребителят, е неравнопоставена по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост .

По повод изложените в жалбата доводи, касаещи изискванията на Директива 2008/48/ЕО, следва да се има предвид Решение от 20 септември 2018 г. по дело C-448/17 .

По изложените съображения въззивният съд намира, че първоинстанционното решение, с което е уважен установителния иск по отношение конкретния размер на дължима главница и отхвърлени останалите претенции е правилно и следва да бъде потвърдено.

По отношение на подадената въззивна жалба от страна на Ц. И. Г..

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба на Г., а именно в частта му с която са уважен предявения иск от страна на ищеца срещу ответницата за установяване дължимостта на сума сумата от 8508,08лв., съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението и в тази му част е правилно и законосъобразно.

В този аспект няма основание да не бъде споделено неоспореното от страните по делото заключение на съдебно- икономическа експертиза относно актуалния размер на задълженията на ответната страна. Факт е, че в хода на първоинстанционното производство от страна на последната не са налице оспорвания относно същия.

В случая от страна на първоинстанционният съд са изложени обосновани изводи относно това, че извършеното плащане от страна на ответницата по процесния договор в общ размер на 10991,92лв. следва да се

отнесе единствено за погасяване на главницата. В последица от това непогасената главница възлиза именно на сумата от 8508,08лв., което дава основание за неприемане възраженията на тази жалбоподателка за неправилно изчисляване на дължимия размер на главница.

При тези съображения в насока неприемане възраженията изложени в тази въззивна жалба и съвпадане на крайните правни изводи на първоинстанционния и въззивния съд, решението и в тази му обжалвана част, като правилно и законосъобразно следва да се потвърди, а същата, като неоснователна се остави без уважение.

Тъй като и двете жалби се оставят без уважение, решението на първоинстанционния съд на практика следва да се потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото, няма основание за присъждане на претендираните от жалбоподателите разноски.

Предвид на гореизложеното, Пазарджишкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение №244/09.03.2023г., постановено по гр.д.№639/2022г. по описа на РС- П..

На основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК /търговско дело с цена на иска под 20000лв./, решението е окончателно и не подлежи касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____